

Herman is geboren in Oldenzaal op 24 juli 1933. Onverwachts is hij overleden op 30 maart 2003. De avondwake was op 3 april en de uitvaartviering op 4 april, waarna de crematie in Usselo volgde.

Hij groeide op in een gezin met twee broers en een zus. In de oorlog trok hij al heel jong er regelmatig op uit met z'n vader op de fiets - tot Holten toe - om voedsel te halen bij de boeren. Dit waren vaak bange en gevaarlijke tochten. In 1965 trouwde hij met Ria. Ze kregen twee kinderen, Herman en Joost. Later kwamen daar Erik en Esther bij. Ze waren hem alle vier even lief. Erg jammer is het dat hij z'n eerste kleinkind, dat in mei geboren wordt, niet heeft mogen leren kennen. Hij verheugde zich er enorm op om opa te worden.

Herman nam een belangrijke plaats in binnen ons gezin. Bij ons allen komt een grote dankbaarheid op bij de gedachte aan zijn liefde en zorgzaamheid voor ons. Altijd stond hij klaar voor iedereen die een beroep op hem deed. Niets was teveel; het moest gewoon gebeuren. Herman was een bescheiden mens. Hij drong zich nooit op de voorgrond, zocht geen dominante plaats in een gezelschap. Met zijn geheel eigen humor zorgde hij vaak voor vrolijkheid en gezelligheid in ons gezin. Lachen met elkaar konden we als geen ander: òm hem en mèt hem. Waar hij ook veel plezier aan beleefde was z'n zondagse klootschietmorgen. Hij stond altijd als eerste klaar en als hij niet meeging was er

wel iets heel bijzonders aan de hand. Jarenlang was Herman lid van de PTT fanfare. Ook die repetities miste hij zelden. Toen het lopen niet zo goed meer ging moest hij tot z'n grote spijt afhaken. Als laatste willen we z'n wandeltochten door Oostenrijk en Wallis vermelden. Op de voorkant van dit herdenkingsprentje kunt u zien hoe hij daarvan genoot.

Wekelijks brachten we 'n bezoek aan Herman en Erik in Neuenhaus en Joost en Esther in Laren. Hij zei nooit veel maar aan z'n ogen kon je zien dat hij trots was op z'n kinderen en hij genoot op zijn manier.

Dat we hem dan ook in de toekomst intens zullen missen spreekt vanzelf, want Herman, mijn man en onze vader, jullie broer, zwager, oom en vriend, was een man om van te houden.

Allen, die aan de vieringen hebben meegewerkt, allen, die ons deze dagen getroost en met ons meegeleefd hebben, allen die hier en in andere omstandigheden aanwezig zijn geweest: willen we bedanken uit het diepste van ons hart.

Dat er zoveel goede en vooral hartelijke medemensens zijn wisten we al wel, maar als je het zelf ervaart, in deze verdrietige periode, is dit medeleven van u een hele grote troost en ondersteuning voor ons.

Ria, Herman en Erik, Joost en Esther.